Отъ вчера още за дъ дъждъ
[illegible] тарице, за себе нищо
сега не видя и спи чегъра
Защото вдрем ще нищо
Из твоя тихи струи студени
Замечъ сасенье, на кръвъ свръшенье

Дъ ти живи дъ дъ тарицо
Кажи та гледа и си преобразяваш
Какъ ти отъ Крайа и отъ безкрайности
Падоницъ все пакъ нова си
Тиха безтъ лъва хладна студена
За тонкодъ много сложени чудни
Що си видъ и вдъхнъ въ себе
Не се спуштавашъ но все еднакво
Течешъ — течешъ си и чуйе вечно
Какъ си широко води разстлана
Ръко . . . . . .
Пъ пъ тарицо [illegible] огледало
Звезди и месецъ, само небето
Тебе за нищо [illegible] тебъ се огледа
И тихо само понищъ хладенъ
Ветреецъ повъ и повръвъ
Струнеро, гладко, ледено чело
Нъ на небето е постоянно
Сенди тогъ все търне въ дъ
Облаче малко та си лунар
Начъ за тъ ръ Сива въ ръ
На тебе лъ ръ ръ за тъ
Облъ по тъ ръ ръ ръ
Но ти еднакво течешъ — течешъ си
Да скоро пакъ си тиха блестяща
И пакъ ~~тъ~~ тиха и пакъ блестяща
Пакъ горчана, сетне що срана
Косица тонкъ срана що сръ
Часъ послъдень вече пасрана
И до свръшенье мекко остана.

Тежко и горко
Кажи тарицо ще ли по тъ ръ
Ще ли покрие тъ ръ
Ще подасиш на тъ ръ у мене
Тъ ръ ръ ръ ръ на тъ ръ

Земи земяче, тъчи небето
Но силно тъга, ръка сърдечно
Не сни душити ръдна тъ ръ.

Ясняръ месецъ гледа отъ горъ
И равнодушенъ нищо не дума
За насъ небето сякаш ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~